

BARNNA ER FYRI ØLL! SÍÐAN

Sögan um Ásu

Ása var 9 ár og búið á bygd. Hon átti nokkrar dukkur og nokkrar bilar. Hon spældi við eina gentu sum æt Tóra, sum eisini búið í bygdini, hon var 10 ár.

Ein dagin rópti mamma Ásum og segði, at tær skuldu fara til handils at keypa sukur og mjólk og breyð og rogn.

Tær sögdu ja og fóru beinanvegin og tá tær komu heim aftur fóru aftur at spæla.

Loysið ~~hæð~~ uppgávarnar og sendið svarið til «Barnasíðuna», Sosialurín, Box 76 — 3800 Tórshavn og verið við í lutakastinum um eina barnabók.

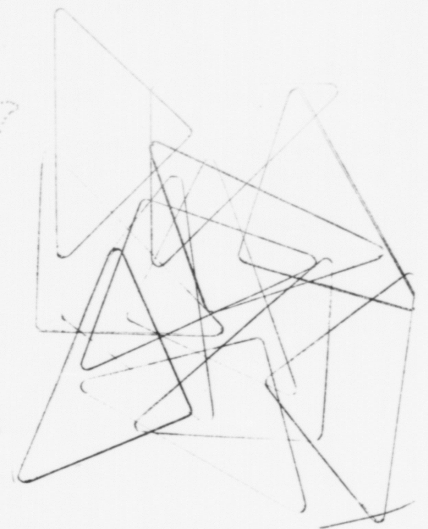
Skúlarnir eru byrjaðir aftur. Soleiðis eisini barnasíðan, hóast nakað seinkað.

Nú eru tað tær báðar Katrin og Tóra, ið skipa fyri og ynskja vit teimum vælkomnum á blaðið. Sumleiðis takka vit Tór Verland fyri tíðina, hann so avbera væl stjórnaði barnasíðuni.

Tær báðar hava havt úr at gera í seinastuni, so vit hava ikki enn fingið tikið myndir av teimum, men hetta lova vit tykkum til næstu barnasíðu um eina viku.

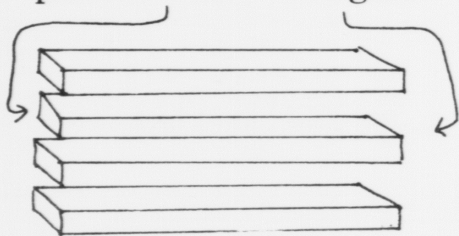


Til øll børn: Sendið endiliga søgur, krønikur, tekningar og gátur til barnasíðuna.



Hvussu nógvir trikantar eru her?

Hvussu nógv træpettir eru her? Og her?



Ja — 70 túsund — hurra hurra hurra!

Einaferð vóru tað ein svenskar, ein danskar og ein norðmaður, sum skuldu til Norra at læra seg norskt.

Teir høvdu búið í Onglandi so leingi, at teir ikki longur dugdu norskt.

Teir gjørdur av, at danskar skuldi fara í ein handil at særa seg at siga ja og at svenskarin skuldi fara í ein banka at læra seg at siga 70 túsund og at norðmaðurin skuldi fara í eitt tok at læra seg at siga hurra!

Teir hittust aftur sum avtalað, men møttu eisini einum politimanni, sum spurdi teir um teir høvdu stolið nakað.

Danskarin sigur ja, tí tað var tað einasta hann dugdi. Síðan spyr hann svenskarin, hvussu nógv teir hava stolið. 70 túsund sigur svenskarin. Tit eru fangaðir sigur politimaðurin — tá letur í norðmanninum — hurra hurra hurra!!!

Framhandssøgan

Á barnasíðuni í dag fáa vit fyrsta part av søguni hjá H. C. Andersen um summarfuglin.

Summarfuglurin ætlaði at fáa sær eina gentu, og sjálvandi skuldi hon vera fitt og vøkur, ein litil blomsturgenta. Hann hugdi at teimum. Hvør av teimum sat á sinum stelki so still og hugsunarsum, sum ein jomfrú eigur at sita, tá ið hon ikki er trúlovað. Men her var so nógv í at velja, at hann visti ikki, hvørja hann skuldi taka, og so fór hann til baldursbrána. Hana kalla fransmenninir Margreta, og teir vita, at hon dugir at spáa, og tað ger hon, tá ið friggjarafólk royta blóðini av henni, meðan tey fyri hvørt blað siga: «Av hjarta? VÍÐ HARMÍ? elskar mikið? eitt sindur? púra onki?» ella okkurt sovrðið. Hvør spyr og talar við sinum nevi. Summarfuglurin kom eisini til at spyrja. Hann roytti ikki blóðini av, men mussaði hvørt blað við tí í huga, at fram kemur hann, í hólga fer.

«Góðasta Margreta Baldursbrá!» segði hann, «tygum eru klókasta konan av øllum blomstrunum! Tygum duga at spáa! Sigið mær, fái eg hina ella hasa? Og hvørja fái eg? Tá ið eg veit tað, so kann eg flúgva beinleiðis á friggjaraferð!»



— Og minst til at tú ALTÍÐ skal spæla við matin, aðrenn tú etur hann!!

Kanst tú hjálpa telefonmanninum at finna tað rætta hornið.

Framhald

— Papi, í dag græt eg ikki hjá tannlækninum.
— Tað var fralíkt, her hevur tú eina krónur.
— Takk fyri, tannlæknin var sjúkur idag!